

Warszawa, 20 lutego 2012 r.

GŁÓWNA KOMISJA ORZEKAJĄCA

w Sprawach o Naruszenie
Dyscypliny Finansów Publicznych

BDF1/4900/1/1/12/6

ORZECZENIE

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodnicząca:	<i>Członek GKO:</i>	Agata Mikołajczyk
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Artur Walasik (spr.)
	<i>Członek GKO:</i>	Teresa Warszawska

Protokolant: Dorota Machnicka

rozpoznała na rozprawie w dniu 20 lutego 2012 r. - przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Pawła Laudańskiego – odwołanie wniesione przez Obrońcę Obwinionego (...), pełniącego w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Dyrektora Szpitala Specjalistycznego, od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Krakowie z 25 października 2011 r., sygn. akt: RKO-522/176/11.

Zaskarżonym orzeczeniem Komisja Orzekająca I instancji uznała Obwinionego winnym nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych „poprzez zawarcie umowy w sprawie konwersji długu (subrogacji) w trybie art. 518 § 1 pkt 3 k. c. oraz warunków spłaty zadłużenia i jej zabezpieczenia z Firmą S. A. i udzielenie zamówienia publicznego o wartości brutto 4.977.003,90 zł wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych”.

Komisja Orzekająca I instancji odstąpiła od wymierzenia kary Obwinionemu oraz obciążyła go obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 282,26 zł.

Główna Komisja Orzekająca - biorąc pod uwagę zebrane w sprawie materiały - na podstawie:

- art. 42 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 ze zm.) – zwanej dalej ustawą,
- art. 147 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy,

orzeka:

1. uchyla zaskarżone orzeczenie w zakresie pkt I i II orzeczenia;
2. uznaje Obwinionego winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy, poprzez zawarcie w dniu 17 grudnia 2010 r. umowy w sprawie konwersji długu (subrogacji) w trybie art. 518 § 1 pkt 3 k.c. oraz warunków spłaty zadłużenia i jej zabezpieczenia z Firmą S. A. z siedzibą i udzielenie zamówienia publicznego o wartości brutto 4.977.003,90 zł wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych, czym naruszył art. 7 ust. 3 w związku z art. 3 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. nr 113, poz. 759 ze zm.);
3. na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy odstępuje wobec Obwinionego od wymierzenia kary;
4. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie Regionalnej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Krakowie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania (art. 142 ustawy).
Stosownie do art. 169 ustawy na niniejsze orzeczenie - w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia - służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

W przedmiotowej sprawie zawiadomienie o okolicznościach wskazujących na naruszenie dyscypliny finansów publicznych złożyła w dniu 6 maja 2011 r. z upoważnienia Marszałka Województwa Sekretarz Województwa. W dniu 5 lipca 2011 r. Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych właściwy w sprawach rozpoznawanych przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Krakowie wszczął postępowanie wyjaśniające w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych wobec Pana (...), pełniącego w czasie popełnienia zarzucanego czynu funkcję Dyrektora Szpitala Specjalistycznego. W dniu 3 sierpnia 2011 r. rzecznik złożył wniosek o ukaranie, w którym wniesiono o uznanie Pana (...) odpowiedzialnym za nieumyślne naruszenie w dniu 17 grudnia 2010 r. dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, poprzez zawarcie umowy w sprawie konwersji długu (subrogacji) w trybie art. 518 §1 pkt 3 kodeksu cywilnego oraz warunków spłaty i jej zabezpieczenia z Firmą „S.A. i udzielenie zamówienia publicznego o wartości brutto 4.977.003,90 zł wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych, co stanowiło naruszenie postanowień art. 3 ust. 1 pkt 1 Prawa zamówień publicznych.

W przedmiotowej sprawie rozprawa odbyła się w dniu 25 października 2011 r. W orzeczeniu z dnia 25 października 2011 r. Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Krakowie uznała Pana (...) odpowiedzialnym za nieumyślne naruszenie w dniu 17 grudnia 2010 r. dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, poprzez zawarcie umowy w sprawie konwersji długu (subrogacji) w trybie art. 518 §1 pkt 3 kodeksu cywilnego oraz warunków spłaty zadłużenia i jej zabezpieczenia z Firmą i udzielenie zamówienia publicznego o wartości

4.977.003,90 zł wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych. Odstąpiono od wymierzenia kary.

W uzasadnieniu orzeczenia Regionalna Komisja Orzekająca wskazała, co następuje. Rozpatrując zarzut podniesiony we wniosku o ukaranie, ustalono, że Obwiniony w celu restrukturyzacji zadłużenia Szpitala podpisał w dniu 17 grudnia 2010 r. przedmiotową umowę, na podstawie której Firma w celu wstąpienia w prawa wierzyciela za zgodną Szpitala zobowiązała się spłacić długi Szpitala wobec wierzycieli wymienionych w umowie na łączną kwotę 10.737.323,97 zł. Zgodnie z postanowieniami §4 umowy, Szpital oświadczył, że uznaje bez zarzutów swoje zobowiązanie wobec Firmy SA, wynikające z tytułu wejścia w prawa wierzyciela i zobowiązał się je spłacić w 120 miesięcznych ratach zgodnie z harmonogramem spłat. Szpital zobowiązał się również do prowizji w kwocie 4.977.003,90 zł za obsługę umowy. Obwiniony na rozprawie nie kwestionował, że z tytułu zawarcia umowy zobowiązany był do zapłaty prowizji w wysokości 4.977.003,90 zł. Obwiniony wyjaśnił, że zawarcie tej umowy było korzystne finansowo dla Szpitala. Gdyby Szpital nie zdecydował się na konwersję długu, oprócz należności głównej oraz odsetek za opóźnienie w zapłacie, Szpital w związku z dochodzeniem należności przez wierzycieli na drodze sądowej, musiałby ponieść dodatkowo koszty sądowe oraz koszty egzekucyjne.

W przedmiocie sprawy Regionalna Komisja Orzekająca przywołała następujące ekscerpty opinii prawnych. Zgodnie z opinią prawną radcy prawnego z dnia 30 października 2010 r., „świadczenie wierzyciela wstępującego w prawa dotychczasowego, polegające na dokonaniu spłaty zobowiązań nie można uznać za usługę w rozumieniu przepisu art. 2a Prawa zamówień publicznych. Takiego świadczenia nie można także przyporządkować żadnej z definicji usług o charakterze priorytetowym, czy też nie priorytetowym. Ponadto treści zobowiązania wierzyciela wstępującego w prawa dotychczasowego nie odpowiada żadne odpłatne świadczenie dłużnika, przez co umowa taka nie ma charakteru odpłatnego, co jest warunkiem uznania jej za zamówienie publiczne w myśl definicji zawartej w art. 2 pkt 13 Prawa zamówień publicznych. Zasadniczą bowiem treścią zawieranej umowy jest wyrażenie zgody przez dłużnika na wstąpienie osoby trzeciej w prawa wierzyciela, co umożliwia tejże osobie spłatę zobowiązań i powoduje ipso iure skutek w postaci wstąpienia w prawa wierzyciela. Na tym etapie umowa konwersji długu nie ma charakteru odpłatnego. Dalsze akcesoryjne od pierwszych zobowiązanie umowne, regulujące spłatę wierzytelności, mające na celu jedynie zabezpieczenie dłużnikowi, że udzielona zgoda spowoduje dla niego korzystne skutki finansowe. W tym znaczeniu umowa taka nie powoduje dla dłużnika żadnych konsekwencji finansowych, wręcz przynosi korzyści finansowe. Można uznać, że przedmiotem umowy jest w istocie zobowiązanie nowego wierzyciela mające charakter instrumentu finansowego, przez co do umowy znajdzie zastosowanie art. 4 pkt 3 lit. j Prawa zamówień publicznych, co skutkuje wyłączeniem stosowania ustawy do tego typu transakcji.” Zgodnie z kolejną opinią Departamentu Prawnego UZP z dnia 2 czerwca 2008 r. (znak UZP/DP/O-RJE/124414/11693/08 wydanej dla Firmy „czynności cywilnoprawne dokonywane przez zakłady opieki zdrowotnej, Skarb Państwa, wierzycieli oraz nabywców wierzytelności dotyczące wymagalnych wierzytelności przysługujących wykonawcy zamówienia publicznego względem zamawiającego z tytułu realizacji nie polegają na zawarciu odpłatnej umowy w przedmiocie udzielenia zamówienia publicznego na świadczenie usług, dostaw lub robót budowlanych. Tym samym przedmiotowe czynności nie są zamówieniami publicznymi. Do stosowania przepisów tej ustawy są bowiem zobowiązane podmioty wymienione w art. 3 ust. 1 pkt 1-7 Prawa zamówień publicznych (zamawiający) przy udzielaniu zamówień publicznych, które zgodnie z art. 2 pkt 13 Prawa zamówień publicznych – polegają na

zawieraniu odpłatnych umów, których przedmiotem są usługi, dostawy lub roboty budowlane. Mając na uwadze powyższe zakłady opieki zdrowotnej, Skarb Państwa, wierzyciele oraz nabywcy wierzytelności nie będą zobowiązani do stosowania ustawy Prawo zamówień publicznych przy dokonywaniu czynności cywilnoprawnych w postaci zawarcia ugody, przejęcia długu, cesji wierzytelności oraz porozumienia o spłacie długu (restrukturyzacja zadłużenia)”.

Skład orzekający uznał, że na podstawie przedmiotowej umowy firma zobowiązała się do spłaty kontrahentów Szpitala w celu wstąpienia w prawa wierzyciela za wynagrodzeniem prowizyjnym. Świadczenie związane z określoną w umowie restrukturyzacją zadłużenia Szpitala miało charakter odpłatny i winno być kwalifikowane w kategoriach usługi w rozumieniu art. 2 pkt 10 Prawa zamówień publicznych. W ocenie składu orzekającego, opinia Departamentu Prawnego UZP dotyczyła nieodpłatnych czynności cywilnoprawnych pomiędzy zakładami opieki zdrowotnej a nabywcami wierzytelności i nie ma zastosowania do umowy zawartej z Firmą S.A. Przemawia za tym bezpośrednio jej treść, w której akcentuje się, że przepisy prawa zamówień publicznych znajdują zastosowanie do odpłatnych dostaw, usług i robót budowlanych, a dodatkowo fakt, że nie była wydawana na wniosek Szpitala. Odnośnie do argumentu o wyłączeniu usługi konwersji długu na podstawie art. 4 pkt 3 lit. j Prawa zamówień publicznych należy wskazać, że zgodnie z powołanym przepisem nie stosuje się do usług finansowych związanych z emisją, sprzedażą, kupnem lub transferem papierów wartościowych lub innych instrumentów finansowych. Definicja papierów wartościowych określona jest w art. 3 pkt 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. W ocenie składu orzekającego, konwersja zadłużenia określona w przedmiotowej umowie nie mieści się w kategorii usług finansowych, do których nie stosuje się przepisów Prawa zamówień publicznych.

W dniu 14 grudnia 2011 r. reprezentujący Obwinionego adwokat złożył odwołanie od orzeczenia komisji I instancji, którym zaskarżył orzeczenie w całości na korzyść Obwinionego i wniósł o jego uchylenie w całości oraz uniewinnienie Obwinionego. Strona skarżąca orzeczeniu zarzuciła naruszenie:

- art. 2 ust. 10 i 13 Prawa zamówień publicznych, przez przyjęcie, że umowa zawarta przez Obwinionego jest umową, której przedmiotem są usługi w rozumieniu wskazanych przepisów, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowego uznania, że Obwiniony dopuścił się do naruszenia dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu art. 17 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych;
- art. 76 ust. 3 w związku z art. 89 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych poprzez nie wyjaśnienie stanu faktycznego w zakresie opinii Departamentu Prawnego UZP, ale bezpodstawne przyjęcie, że nie odnosiła się ona do umowy zawartej przez Obwinionego;
- art. 2 pkt 13 Prawa zamówień publicznych poprzez przyjęcie, że umowa zawarta przez Obwinionego jest umową, której przedmiotem jest zamówienie publiczne jako usługa odpłatna, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowego uznania, że Obwiniony dopuścił się naruszenia dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu art. 17 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Główna Komisja Orzekająca, opierając się na zebranych w sprawie materiale dowodowym, ustaliła, co następuje. W przedmiotowej sprawie w pierwszej kolejności należy ustalić, czy poprzez zawarcie przez Obwinionego umowy doszło do udzielenia zamówienia publicznego. Następnie niezbędne stanie się m.in. określenie – w związku z koniecznością

przypisania winy – czy Obwiniony miał możliwość innego zachowania, które nie prowadziłyby do naruszenia dyscypliny finansów publicznych oraz związanej z tym odpowiedzialności.

Odnosząc się do pierwszej ze wskazanych wyżej kwestii, Główna Komisja Orzekająca ustaliła, że znamiona przypisanego Obwinionemu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określone w art. 17 ust. 1b pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (obowiązującej w dacie orzekania) są tożsame ze znamionami naruszenia określonymi w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (obowiązującej w dacie naruszenia dyscypliny finansów publicznych). Stąd, mając na uwadze dyspozycję art. 24 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, Główna Komisja Orzekająca stosować będzie ustawę nową. Warunkiem koniecznym popełnienia przypisanego czynu naruszenia dyscypliny finansów publicznych jest działanie Obwinionego polegające na udzieleniu przez niego zamówienia publicznego, warunkiem wystarczającym jest natomiast dokonanie wyboru wykonawcy bez zastosowania trybu określonego w przepisach o zamówieniach publicznych. W przedmiotowej sprawie należało zatem ustalić zarówno, czy doszło do udzielenia zamówienia publicznego, czyli czy przedmiot umowy wymaga stosowania przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych, jak również, czy podmiot będący stroną tej umowy wybrany został bez zastosowania trybów określonych w przepisach o zamówieniach publicznych.

Zdaniem Głównej Komisji Orzekającej, uwzględniając ustawowe atrybuty zamówienia publicznego, przedmiotem zawartej przez Obwinionego umowy były usługi w rozumieniu przepisów o zamówieniach publicznych. Mając na uwadze treść zawartej w dniu 17 grudnia 2010 r. przez Obwinionego umowy, w szczególności §1 pkt 2 tiret pierwsze, przedmiotem umowy jest spłata wszystkich zobowiązań Szpitala wobec jego wierzycieli. Warunki umowy określone zostały zgodnie z §1 pkt 2 tiret trzecie oraz załącznikiem nr 3 poprzez określenie terminów i sposobów ratalnej spłaty zobowiązań Szpitala względem Podmiotu Restrukturyzującego, powstałych na skutek spłaty zobowiązań Szpitala przez Podmiot Restrukturyzacyjny, a także sposobów zabezpieczenia przedmiotowych zobowiązań. Mając na uwadze powyższe, zdaniem Głównej Komisji Orzekającej, zgodnym zamiarem stron tej umowy była spłata przez Firmę S.A. należności przysługujących wybranym wierzycielom Szpitala. Ustalenie harmonogramu rozłożenia w czasie spłaty wynagrodzenia (prowizji) określa warunki spełnienia zobowiązania Szpitala wobec Firmy S.A. z tytułu zapłaty za wykonanie przedmiotu umowy.

Główna Komisja Orzekająca, mając na uwadze dyrektywę Prawa zamówień publicznych dotyczące kwalifikacji umów stanowiących zamówienie publiczne, uznała również, iż w przedmiotowej sprawie doszło do zawarcia umowy odpłatnej. Konsekwencją zawarcia umowy będzie konieczność wydatkowania środków publicznych, którymi dysponować będzie Szpital, w związku z wynagrodzeniem określonym w §4 pkt 2 umowy.

Główna Komisja Orzekająca nie przychyliła się do podniesionej przez stronę odwołującą się argumentacji, iż przedmiot rozważanej umowy nie może zostać uznany za usługę w rozumieniu prawa zamówień publicznych, albowiem jest nim przejęcie długu. Esencją umowy jest spłata zobowiązań Szpitala, a nie przejęcie tych zobowiązań przez Firmę S.A., o czym świadczy stanowiący załącznik nr 3 harmonogram, który służy określeniu rozkładu w czasie zobowiązań Szpitala w stosunku do całości spłaconej kwoty zobowiązań Szpitala wobec jego wierzycieli, bez identyfikacji podmiotowej tych wierzycieli. Należy w tym miejscu wyraźnie podkreślić, iż harmonogram spłaty nie pozwala identyfikować poszczególnych ujętych w nim kwot z kwotami zobowiązań Szpitala wynikającymi z poszczególnych umów.

Nie budzi wątpliwości, iż zgodnym zamiarem stron umowy było spłacenienie za wynagrodzeniem zobowiązań Szpitala wobec określonych jego wierzycieli, a nie ich przejęcie. Główna Komisja Orzekająca uznaje również przedstawioną w uzasadnieniu orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej argumentację kwalifikacji przedmiotu umowy do usług w rozumieniu ustawy Prawo zamówień publicznych.

W przedmiotowej sprawie nie budzi również wątpliwości to, iż Obwiniony, dokonując wyboru Firmy S.A. nie zastosował któregośkolwiek z przewidzianych przez Prawo zamówień publicznych trybów. W przedmiotowej sprawie Obwiniony prowadził negocjacje z oferentami z zamiarem zawarcia przedmiotowej umowy, nie podejmując czynności wymaganych przez Prawo zamówień publicznych w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego.

Główna Komisja Orzekająca nie przyjmuje podniesionego na rozprawie przed tą Komisją argumentu, iż istota zawartej umowy wykluczała zastosowanie Prawa zamówień publicznych w związku z niemożnością opisanego przedmiotu zamówienia, ze względu na ewentualną konieczność ujawnienia tajemnicy handlowej dotyczącej przedmiotu i stron umów, z których wynikające zobowiązania miały zostać spłacone. Argumentacja strony odwołującej się antycypuje bowiem, iż nie byłoby możliwe uzyskanie oczekiwanego przez Szpital efektu w postaci rozłożenia na dłuższy okres przy mniejszych jednorazowych obciążeniach finansów Szpitala wymagalnych zobowiązań wobec jego wierzycieli. Obwiniony nie podjął żadnych czynności, aby przestrzegać obowiązujących go, jako kierownika jednostki sektora finansów publicznych, zasad gospodarowania środkami publicznymi. Zgodnie z art. 44 ust. 4 ustawy o finansach publicznych, jednostki sektora finansów publicznych zawierają umowy, których przedmiotem są usługi na zasadach określonych w przepisach o zamówieniach publicznych. W przedmiotowej sprawie Obwiniony, będąc dyrektorem szpitala jest kierownikiem jednostki sektora finansów publicznych i zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy o finansach publicznych ponosi odpowiedzialność za całość gospodarki finansowej tej jednostki. Główna Komisja Orzekająca zwraca w tym miejscu uwagę, iż, uwzględniając cel działania Obwinionego, możliwe było określenie przedmiotu zamówienia bez konieczności ujawniania treści poszczególnych umów. Obwiniony, jako kierownik zamawiającego mógł wszcząć postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego polegającego na udostępnieniu środków pieniężnych w kwocie odpowiadającej sumie zobowiązań, które zamierzał spłacić. W specyfikacji istotnych warunków zamówienia można byłoby określić kryteria oceny ofert w oparciu o wysokość żądanej przez oferenta prowizji (kryterium ceny). Ponadto w zakresie dostępnych kryteriów oceny ofert mogły być również: okres rozłożenia zapłaty za usługę (liczba lat), częstość dokonywanej zapłaty (liczba rat w ciągu roku), czy wysokość gwarancji finansowych - zabezpieczenia wymaganego przez oferenta od Zamawiającego. W przedmiotowej sprawie Obwiniony bez żadnej podstawy prawnej, pozwalającej wyłączyć przedmiot zawartej umowy, nie zastosował się do dyspozycji art. 44 ust. 4 ustawy o finansach publicznych. W związku z tym, podjęcie wskazanych wyżej czynności pozwoliłoby Obwinionemu uniknąć przypisanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Mając to na uwadze, zdaniem Głównej Komisji Orzekającej zasadnym jest uznanie, iż można uważać, iż Obwiniony zaniechał działania, do którego był obowiązany (art. 21 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych). Ponadto możliwe jest przypisanie Obwinionemu winy (art. 19 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych), albowiem w zakresie dostępnych mu działań mieściły się te, które przy dołożeniu wymaganej od niego staranności pozwoliłyby nie popełnić przypisanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Odnosząc się do wymiaru kary, Główna Komisja Orzekająca mając na względzie, iż odwołanie złożone zostało przez pełnomocnika Obwinionego na jego korzyść, mimo wagi

przypisanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych oraz znacznej wysokości środków publicznych, utrzymała orzeczenie w części dotyczącej odstąpienia od wymierzenia kary.

Główna Komisja Orzekająca, wydając orzeczenie podjęła się również naprawienia błędów orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej, w szczególności braku wskazania w sentencji orzeczenia, wymaganego przez art. 135 ust. 3 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, naruszonego przepisu prawa. Sentencja uchylonego orzeczenia wskazuje jedynie przepis ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, określający przypisane Obwinionemu naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Ponadto Główna Komisja Orzekająca wskazała podstawę prawną odstąpienia od wymierzenia kary.

Uwzględniając powyższe, orzeczono jak w sentencji.